

А. А. МИЛН

ВИНИ ПУ

Превео с енглеског
Лука Семеновић

Илустрације
Е. Х. Шепард

Наслов оригинала

A. A. Milne

Winnie the Pooh

Text by A . A . Milne copyright © Trustees of the Pooh Properties

Line illustrations copyright © E . H . Shepard

Colouring of the illustrations copyright © 1970 and 1973

E. H. Shepard and Egmont UK Limited

Copyright © za srpski jezik Kosmos izdavaštvo, Beograd, 2018

ВАМА

Држимо се за руку и долазимо

Кристофер Робин и ја

Да положимо ову књигу вама у крило.

Реците, јесте ли изненађени?

Реците, свиђа ли вам се?

Реците, јесте ли баш тако што желели?

Она је ваша –

Јер вас ми волимо.

УВОД

Кристофер Робин имао је једном једног лабуда (или је лабуд имао Кристофера Робина, не знам баш тачно), и тога је лабуда звао Пу. То је било давно, и када смо се растали од лабуда понели смо име са собом, пошто смо сматрали да му више неће бити потребно. И зато, кад је Едуард Медвед рекао да би волео да има једно сасвим необично име, Кристофер Робин је одмах одговорио, без премишљања: „Ти си Вини Пу!“ Тако је и остало. Сада, пошто сам објаснио име „Пу“, објаснићу вам и друге појединости.

Не можете бити дуго времена у Лондону а да не посетите Зоолошки врт. Понеки посетиоци почну разгледање Зоолошког врта од почетка, званог *Улаз*, и пројуре што брже поред сваког кавеза, док не дођу до места званог *Ислаз*. Али фини посетиоци иду право животињи коју највише воле и остају тамо. Тако и Кристофер Робин иде у Зоолошки врт, одлази код поларних медведа и нешто шапне трећем чувару с леве стране. Врата се откључава-

ју, и ми пролазимо тамним ходницима и пењемо се стр-
мим степеницама, док најзад дођемо до одређеног кавеза.
Кавез се отвара и једно смеће и длакаво клупче истрчи, а
Кристофер Робин ускликне раздрагано: „О, Медо!“ и по-
лети му у загрљај. Знате, и овај медвед се зове Вини, што
доказује колико је то заиста красно име за медведе. Али
најсмешније је што не можемо да се сетимо да ли је Вини
добрио име по Пуу или Пу по Винију. Некада смо то знали,
али смо заборавили...

У писању ме одједном прекинуо Праслин и зацви-
лео: „А ја?“ „Драги мој Праслине“, рекао сам, „цела књи-
га је о теби.“ „Није, него је о Пуу“, зацвилео је. Ето, ви-
дите! Љубоморан је, јер мисли да је овај свечани увод
посвећен само Пуу. Разуме се да је Пу главни јунак, то се
не може порећи, али и Праслин доживљава много што-
шта што Пу не може. Наиме, Пу се не може понети у
школу, јер ће га свако видети, али Праслин је тако мали
да с лакоћом стане у џеп, а осећај да је присутан пружа
велику утеху кад нисте сигурни да ли је два пута седам
дванаест или двадесет и два. Понекад се он измигољи
из џепа и добро загледа у мастионицу, па је тако стекао
веће образовање од Пуа. Али Пу се не секира много због
тога. „Некоме је мозак дат, а некоме није“, каже Пу, „и у
реду ствар.“

А сада и сви остали дижу гласове: „А ми?“ Изгледа да ће бити најбоље да престанем с писањем увода и да пређем на књигу.

А. А. М.

ГЛАВА I

*У којој се упознајемо
са Вини Пуом и неким пчелама,
и приче почињу*

Ево Едуарда Медведа, силази низ степенице. Буп, буп, буп, лупа главом о степенице силазећи за Кристофером Робином. Ово је, колико се он сећа, једини начин силажења низ степенице. Али понекад му се чини да заиста постоји и неки други начин, само кад би могао да за тренутак прекине ово ударање главом и размисли о томе. А затим му се опет чини да можда не постоји други начин. Тек, ево га на дну степеница и спреман је да се упозна са вама. Вини Пу.

Када сам први пут чуо његово име, рекао сам, као што ћете и ви рећи: „А ја сам мислио да је то дечак?“

„И ја сам тако мислио“, рече Кристофер Робин.

„Онда га не можеш звати Вини.“

„И не зовем га.“

„Али ти си рекао –“

„Он се зове Вини Пу. Зар ниси чуо оно Пу?“

„Аха, сад разумем“, брзо сам одговорио; а надам се да ћете и ви рећи исто, јер је то једино објашњење које ћете добити.

Понекад, пошто сиђе низ степенице, Вини Пу се забавља неком игром, а понекад ужива да тихо седи испред ватре у камину и слуша приче. Вечерас –

„Да причамо приче?“ рекао је Кристофер Робин.

„Ко да прича?“ упитао сам ја.

„Да ли би ти био тако добар да испричаш неку причу Вини Пуу?“

„Што да не“, рекао сам. „А какве приче воли он?“

„О себи, знаш, он је такав медвед.“

„Аха, разумем.“

„Дакле, да ли би сад био тако добар?“

„Покушаћу“, одговорио сам.

И покушао сам.

* * *

Једном давно, јако, јако давно, око прошлог петка, живео је Вини Пу у једној шуми, сасвим сам, под именом Сандерс.

„А шта значи, под именом?“ упитао је Кристофер Робин.

„Значи да је имао златним словима исписано име изнад врата, и живео је под њим.“

„Вини Пуу то није било јасно“, рекао је Кристофер Робин.

„Сада јесте“, замумлао је Вини Пу.

„Онда ћу да продужим“, рекао сам ја.)

Једног дана, за време шетње, дошао је на једну чистину у средини шуме, а у средини те чистине стајао је један велики храст, са чијег је врха допирало гласно зујање.

Вини Пу је сео под дрво, ставио главу међу шапе и почео да размишља.

Прво је рекао самоме себи: „То зујање нешто значи. Не постоји никакво зујање које би само зујало и зујало а да ништа не значи. Ако већ постоји зујање, неко мора да зуји, а једини разлог да неко зуји, колико је мени познато, јесте тај што је пчела.“

Затим је опет дуго размишљао и рекао: „А једини разлог да неко буде пчела, колико је мени познато, јесте тај – да прави мед.“

А затим је устао и рекао: „А једини разлог да се мед прави јесте тај – да бих га ја јео.“ И почео је да се пење уз дрво.

Пењао се и пењао и пењао и док се пењао певао је једну песмицу самоме себи. Песмица је гласила:

*Мед! Мед! Мед!
Дајте пчеле мед! –
Зрзз! Зрзз! Зрзз!
Треба бити брз.*

Затим се попео још мало више... и још мало више... а затим још само мало више. Дотле је испевао још једну песмицу:

*Кад би пчеле хтеле, ко што меде раде,
Да при дну дрвећа гнезда своја граде,
Пењао се не бих са гране на грану,
У пролазу ја бих заграбио храну.*

Већ се прилично уморио и зато је певао песму о свом незадовољству. Још мало, па ће бити тамо, и ако само стане на ону грану...

Пук!

„У помоћ!“ повикао је Пу, док је падао три метра ниже на грану испод себе.

